



HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi



Sunnuntai 10.7.2016

Päätösseurat 14.00

Tiina Kristoffersson

Tein kaksi ja puoli vuotta sitten Facebookissa uudenvuodenlupauksen. Lupauksen tekeminen oli oikeastaan vitsi. Päätin luvata jotain sellaista, josta kiinnipitäminen olisi niin helppoa, ettei minun tarvitsisi tehdä lupaukseni pitämiseksi yhtään mitään. Niinpä lupasin olla eroamatta kirkosta tulevan vuoden aikana. Päätös tuntui naurettavan helpolta, olinhan ollut kirkon jäsen yli neljäkymmentä vuotta. Ei kirkko minulle mikään läheinen instituutio ole ollut. Parikymppisenä etäännyin kirkosta jopa niin, että kirkko näyttäytyi minulle enemmänkin henkisen kasvun esteenä kuin sen kehtona. En kokenut kirkkoa omakseni, mutta en halunnut elää sitä ilmankaan. Kun lupaus oli tehty, päätin unohtaa koko asian. Lupaus tulisi kyllä pidetyksi, kunhan vain jatkaisin elämäni kuten ennenkin. Jos joku olisi kertonut minulle silloin, minkälaiseen ihmiskokeeseen itseni tällä lupauksella ajan, olisin jättänyt lupauksen tekemättä.

Tekemäni uudenvuodenlupauksen aikoihin elämäni puski uusia tuulia ja ilmiöitä muualtakin kuin kirkon suunnalta. Huomasin ystäväni kiinnostuvan yhä enemmän kristinuskon ulkopuolisesta mystisistä perinteistä. Facebookista luin, miten muutamat heistä matkustivat toiselle puolelle maailmaa joogaamaan, ja mietin, mitä sellaista näillä perinteillä on tarjottavana, jota kristinuskolla ei ole. Kristinuskoa käsitteleviä kirjoja lukemalla havahduin siihen, että myös omalla uskontraditiollani on syvä mystinen perinteensä, joka ei kalpene joogan eikä mantran rinnalla. Havaintoni innoittamana ryhdyin etsimään lisätietoa kristillisestä mystiikasta ja kirkosta.

Vuoden aikana kävin lähes joka sunnuntai messussa. Jos en omassa kotiseurakunnassani Espoonlahdessa, niin sitten muualla. Tein ihmiskoetta, jossa lähestyin kirkkoa ja sen jäseniä yrittäen ymmärtää, mikä on tämä yhteisö, jota Suomen evankelis-luterilaiseksi kirkoksi kutsutaan. Ensimmäisen puoli vuotta sain käydä kirkossa ilman, että kukaan kiinnitti huomiota minuun. Kirkkokahvit sain juoda yksin, itse en uskaltanut lähestyä pappeja tai seurakuntaa, joka tuntui muodostaneen oman turvallisen kuppikuntansa. Kesällä tilanne muuttui. Vanhempani ilmoittivat lähtevänsä Lapualle herättäjäjuhlille, ja kun kerran olin ihmiskokeelle itseni altistanut, päätin lähteä mukaan. Herännäisyys oli minulle vierasta, suhtauduin siihen hieman kyräillen. Juhla-aamuna majatalossa päivitin Facebookiin: "Naapurihuoneen suihkussa viritellään jo Siionin virsiä. Ja met oomma äireen kanssa unohtaneet hiusborstin kotia. Tukka takussa taivaaseen!"

Herättäjäjuhlilla sain äidiltäni körttihiivin ja kun palasin takaisin kotiin, päätin sen enempää asiaa ajattelematta laittaa hiivin harteilleni omaankin kotiseurakuntaani sunnuntain messuun. Olisihan sulaa hulluutta pitää hienoa hiuvia kaapinpohjalla seuraavia herättäjäjuhlia odottamassa! Vähänpä tiesin, mihin ryhdyin, kun hiivi olkapäillä marssin seuraavan sunnuntain messuun. Yhtäkkiä kaikkien katseet olivat liimaantuneet minuun. Minä, joka olin saanut koko alkuvuoden leijua kirkossa läpinäkyvänä, olinkin yhtäkkiä kaikkien katseen kohteena. Vasta myöhemmin ymmärsin, että luterilaisessa kirkossa on muitakin herätysliikkeitä, eikä oma seurakuntani ole varsinaisesti körttien valtakuntaa. Saattaa olla, että hiivini tulkittiin mielenosoituksena. Kirkkokahveja minun ei sen koommin enää tarvinnut yksin juoda. Tunteettomat ihmiset halusivat tietää, mikä oli suhteeni körttiläisyyteen. Eräs pappi kysyi, olenko



HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi



partiolainen. Kaiken ihmettelevän kansan keskeltä nousi esiin myös naisia, jotka olivat tunnistaneeet omansa. He tarttuivat minua kädestä kiinni ja pyysivät mukaan Siionin virsiä veisaamaan. Ehtoollisella he tarttuivat käteeni ja kiittivät siitä, että käytin huivia. Jotkut lupasivat kaivaa omansakin esiin. Körttien hiljainen yhteisö tarttui lempeästi omaansa.

Kirkkovuoden aikana luin enemmän kristinuskoon liittyviä kirjoja kuin koskaan sitä ennen. Ahmin tietokirjoja reformaation historiasta, kristillisyyden eri suuntauksista ja raamatuntutkimuksen uusista ulottuvuuksista. Kirjojen kautta havahduin siihen, että akateemisessa maailmassa Jeesuksesta ja Raamatusta kerrottiin toisenlaista tarinaa kuin kotikirkkoni saarnoissa. Eikä sitä tarinaa voinut ohittaa olankohautuksella. Akateemista tutkimusta harvoin voi. Lukemani kirjat ravisuttivat jumalakuvaani ja uskoni perusteita rajusti. Jälkikäteen ajatellen tuntuisi luonnolliselta, että tällaiseen ravisteluun joutuessaan ihminen kääntyisi kirkkonsa puoleen ja sen pappien puheille. Minä en siihen kyennyt. Epäluottamukseni oli liian suuri.

Se, että meillä on kristinuskoon ja uskoon liittyviä tabuja, on tietysti surullista. Ne vastaukset, joita olen joutunut itse etsimään, ovat vieneet minua rämpiäjän tielle. Rämpiäjän usko ei ehkä ole vahva, mutta kaipaus on sitäkin vahvempi. Vuoden loppua kohti kulkiessani koin menettäneeni loputkin vähästä uskostani. Istuin joulukuussa kotikirkkoni kirkonpenkillä. Kirkkosali oli koristeltu joulua varten, seimi oli vielä tyhjä, mutta Maria, Joosef, aasi ja enkelit oli jo aseteltu joulun lasta vastaanottamaan. Tuijotin tyhjää seimeä ja päätin tunnustaa Jumalan edessä mieltäni kalvavan asian. ”Herra, olen todella pahoillani. Tiedän, että kohta vietämme sinun syntymäpäivääsi, mutta minä uskon sinuun vähemmän kuin koskaan. Jos totta puhutaan, en usko sinuun laisinkaan.” Kirkonkellot soivat alkavan messun merkiksi. Joku yski, toinen niisti nenäänsä. Silloin kuulin sisälläni lempeän äänen, joka sanoi: ”Ei se mitään, Tiina. Sillä minä uskon sinuun.”